

DHONIELLE CLAYTON

TIFFANY D. JACKSON

NIC STONE

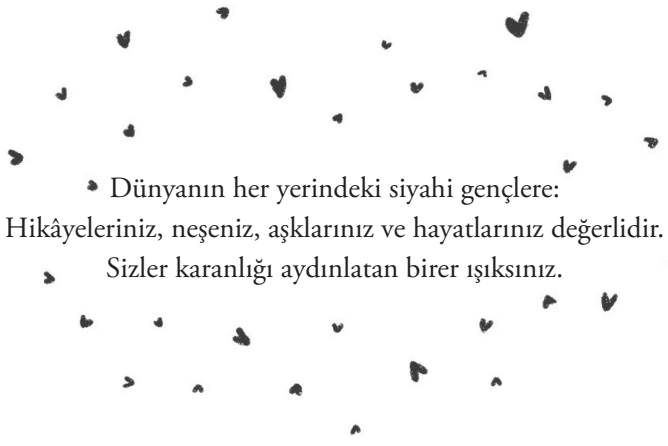
**ELEKTRİK
KESİNTİSİ**

ANGIE THOMAS

ASHLEY WOODFOLK

NICOLA YOON

Çeviren
Hande Helvacı

• Dünyanın her yerindeki siyahi gençlere:
Hikâyeleriniz, neşeniz, aşklarınız ve hayatlarınız değerlidir.
Sizler karanlığı aydınlatan birer ışıksınız.

Uzun Yürüyüş

Birinci Perde

Tiffany D. Jackson

Harlem, 17:12

KALP KRİZİ geçirtebilecek türden bir gündü. Felaketlerin eksik olmadığı türden. Milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde sıcaklıkla paralel seyreden gerginlikler, insanlara saçma sapan şeyler yaptırırdı. Bu gibi günlerde beni hayatta dışarıda göremezdiniz. Odamda klimanın yanı başında kıvrılır, buzlu çay ve hindili sandviç eşliğinde filmler seyredirdim. O yüzden cehennem gibi sıcak platformda beklerken, tren kapıları açılıp yüzüme yapış yapış hava vurduğunda yeni iş konusunda ikilemde kalmadım değil.

Metro istasyonundan çıktığımda sokakların hıncahınç dolu olduğunu görünce afalladım, Apollo Sahnesi'nin tabelası cayır cayır yanan güneşin altında ışıldıyordu. Eğer bu manzara benim film setim olsaydı, çekime bugünlük paydos verir ya da gece çekimlerine geçiş yapardım. Tren rötarları yüzünden tam on dakika geciktğimden, 125. Cadde'den aşağı doğru koşarken asfalt spor ayakkabılarımın tabanlarını eritiyordu. MTTM* için dakik olmak pek umursanacak bir şey değildi, sıcak hava dalgasında bile. Geç kalacağım belli olmuştu. Yani aslında tam vaktinde orada olacaktım fakat bunun gecikmekten bir farkı yoktu! Babam daima şöyle derdi: *Erkenciysen dakiksin demektir, dakiksen geç kalmışsındır.* İşte bu yüzden okuldayken teneffüslerde hiç kori-

* Metropolitan Toplu Taşıma Müdürlüğü -çın

dorlarda takılmazdım, ikinci zil çalmadan dakikalar öncesinde sırasındaki yerini ilk alan hep ben olurum. Sanırım tüm öğretmenlerin beni sevmesinin nedeni buydu. Onlara saygı duyduğumun bir göstergesiydi. Hatta Bay Bishop'a bile, ki hiç kimse beden eğitimi dersinden benim kadar nefret edemezdi.

Asansörle dördüncü kata çıkana dek elbisem sırlısklam oldu. Hayatımda hiç bu kadar terlememiştim. Ne var ki pazar-tesi günü başlayacak eğitim öncesinde evraklarımı bırakmam gerektiği söylenmişti.

Evet, İK oryantasyon eğitimi. Bildiğiniz ciddi bir iş için. Sizin kız Apollo grup genel merkezinin yeni ofis asistanı oldu. Beni iş ilanından haberdar eden kişi rehber öğretmenimdi. Michael Jackson, Mariah Carey ve Stevie Wonder gibi müzik dünyasının büyük yıldızlarının kariyerlerine önayak olmakla nam salmış, New York'un en meşhur siyahi sahnesinde çalışmak, elit ünlülerle takılmamı sağlayacaktı. Büyük bir yönetmen olduğumda benim için iyi bir deneyim olacaktı.

Maaşı: Altı hafta için 3.500\$.

Elbette ta Harlem'deydi, Brooklyn'de bir tren değiştirerek bir saat kadar sürüyordu. Fakat yaz boyunca Bed-Stuy'la birbirimizden epey uzak olacaktık.

Artık o taraflarda takılmak istemiyordum. Malum... olup bitenlerden sonra. "Biz" önce o ve ben, ardından da yalnızca "ben" olduğundan bu yana.

Kabul e-postasında saat beş çeyrekte orada olmamız gerektiği yazıyordu ve çalışma arkadaşarımla ilk kez tanışacağımdan dolayı –mezuniyet fonları sağ olsun– satın aldığım yeni sarı-mavi, kısa yazlık elbisemi giymiştim. Aslında ne var, biliyor musunuz? Okul başlamadan önce eskisini ardımda bırakarak gardırobumu yeni hayatıma yakışır şekilde baştan aşağı yenileyecektim. Hatta kendimi Tammi yerine "Tam" diye tanıtmaya bile başlayabilirdim. *Kim nereden bilecekti?* Kimsenin benimle birlikte Clark Atlanta'ya* geldiği yoktu ne de olsa. Orada... tek başıma olacaktım.

* Clark Atlanta Üniversitesi –çn

Böyle olmaması gerekiyordu, diye düşündüm resepsiyona doğru ilerlerken. “Bizim” başka planlarımız vardı. Sözler vermiştik. Ancak artık *biz* diye bir şey yoktu ve artık hayatımı onsuz yaşamayı öğrenmemin vakti gelmişti.

“Selam tatlım.” İhtiyar siyahi kadın ışıldıyordu, kaşlarından boncuk boncuk ter damlıyordu. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Omuzlarımı geriye doğru atıp zihnime üşüşen düşünceleri uzaklaştırdım. “Merhaba, adım Tam Wright. Yeni stajyerim, evraklarımı bırakmaya gelmişim.”

“Pekâlâ. İmza için Maureen buralarda mı bir bakayım. Off, amma sıcak, değil mi?”

Penceresiz ofis bölümü âdeta buharla doluymuş gibi görünüyordu. Terden nemli kıyafetleriyle masaları başında oturan adam ve kadınlara göz attım. “İ, evet.”

Kadın masanın üzerinden bir dosya almak için arkasını döndü. “Duyduğuma göre öğlen saatlerinde 38 dereceyi görmüş ve o zamandan bu yana inmemiş.”

Örgülerimi tepemde yüksek bir topuz yapıp yüzümü yelledim.

“Burası hep böyle sıcak mıdır?” Sakin kalmaya gayret ediyordum ancak bütün bir yaz boyunca beni serin tutacak birkaç elbise ve gömleğimi düşünmeye başlamıştım bile. Mükemmel görünmeliydim. Her şey mükemmel olmalıydı.

Kadın bana içtenlikle gülümsedi. “Kusura bakma, hayatım, sistem tüm gün arızalıydı. Sanırım bir...”

“Öfffff! Kahretsin. Kusura bakmayın geciktim!” Arkamdan gelen sesle kaskatı kesildim, bu fırın gibi sıcak ofiste bile tüylerim diken diken oluverdi. Gözlerimi yumdum ve dua etmeye koyuldum.

N’olur o olmasın. N’olur, Tanrım. Lütfen. O olmasın.

“Selam tatlım. Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu kadın.

Sert adımları sanki bir katilin yaklaşan ayak sesleri gibi geliyordu kulağa. Daima ya ayağına büyük gelen ya da bağcıklarını bağlamamakta inat ettiği, tabanları yeri döven, her bir uzun adımımda âdeta yere bir beşlik çakan spor ayakkabılar giyerdi.

“Hey! Nasılsınız? Ben Kareem...” Sesi ilk önce canlılığını yitirip ardından bağırsa dönüştü. “Tammi?”

Kahretsin.

Nihayet gözlerimi açtım ve ona doğru döndüm. O kahverengi teni. O güzel gözleri. Onu görmediğimden değildi. Komşuyduk ve Yukarı Batı Yakası'ndaki Stacey Abrams Hazırlık Okulu'nda beraber okumuştuk. Ne var ki son dört aydır ona hiç bu denli yakın durmamıştım – kokusunu alacak denli yakın ve keşke bu kadar muhteşem kokmasaydı.

“Burada ne işin var?” diye sordum. Kelimeler ağızımdan epey agresif bir edayla çıkmıştı ama sebeplerim vardı.

Gözlerini devirdi, sanki bir hayaletmişim gibi resepsiyoniste döndü. “Kusura bakmayın. Oryantasyon için bazı evraklarımı bırakmaya gelmişim.”

Oryantasyon derken? Yoo, yoo, yoo... Aynı işyerinde çalışamayız. Hayatta olmaz!

“Bir dakika, ikiniz birden evrak bırakmaya mı geldiniz?” diye sordu kadın.

“Hayır,” dedik bir ağızdan ve birbirimize ters ters baktık.

“Yani, evet,” dedik aynı anda, yeniden.

Yerin dibine girmiş vaziyette, aramızdaki mesafeyi açmak için birkaç adım ilerledim ve boğazımı temizledim.

“Demek istediğim, evraklarımla gelen benim. Onun burada ne işi var bilmiyorum.”

Kareem sırttı. “Ben de aynı sebepten buradayım anlaşılın.”

Resepsiyonist bir ona bir bana baktı ve hızlıca elindeki dosyayı açıp belgelere göz attı. Ben göz ucuyla Kareem'e bakarken kadının bilgisayar ekranına geri döndü, pürdikkat bir şeyler okuyordu. Kareem en sevdiği kot pantolonu giymişti (bu sıcakta bile), siyah bir polo yaka tişört ve yeni bir çift Jordan spor ayakkabı. Muhtemelen onun aldıklarıydı. Eskimiş Converse'lerini ve süper kahramanlı tişört koleksiyonunu özlemiş olabilirdim.

Kes şunu, Tammi! Bu mankaşanın hiçbir tarafını özlediğin yok.

“İı, sizi bir saniye bekleteceğim,” dedi resepsiyonist titrek bir sesle. “Şöyle otursanıza. Maureen’le görüşüp hemen geliyorum.”

Usulca bekleme salonuna doğru ilerlerken Kareem’le birbirimize şüpheli bakışlar atıyorduk. Umarım Maureen bir an evvel gelip beni çağırır... ve onu da burada bırakırdı.

Ben giriş kapısının bir ucunda otururken Kareem de diğer ucunda oturuyor, eli ayağı durmuyordu.

Bütün şirinliğini takın, Tammi.

Hızla bir ön kamera kontrolü yapıp o cehennem sıcaklığında yürürken saçımın başımın dağılmadığından emin olmak istedim. Onu istediğim falan yoktu ancak beni berbat bir hâlde görmesini de istemedim.

“Oha,” diye mırıldandı Kareem kendi kendine, gözlerini bir şeye dikmişti ve bakışlarını takip ettim.

“Oha,” dedim. Bekleme salonunun duvarları, eski Apollo konser posterleriyle bezeliydi. James Brown, Ray Charles, Ella Fitzgerald, Billie Holiday: Büyükanne ve büyükbabamın büyürken dinledikleri insanlar. Öncesinde bunların hiçbiri gözüme çarpmamıştı ve işte o an kafama dank etti: Bu efsanelerin yürüdüğü koridorlardaydım. Bu düşüncenin yarattığı o hoş his, odanın diğer ucundaki pisliği unutturacaktı bana az daha. TV ve film stüdyolarındayken de böyle mi hissedecektim acaba?

Kareem hâlâ yerinde duramıyordu, üstündeki ceplerini karıştırıyordu. Telaşlandığında ya da geciktiğinde yaptığı bir şeydi bu, yani hemen hemen hep. Eğer onun için telefonuna pek çok alarm kurmamış olsaydım okula asla yetişemezdi. Acaba o alarmlar hâlâ duruyor mudur diye merak ettim.

Kareem alınına şaplak attı, mırıldanarak saydırıyordu. Bir şey unutmuş olmalıydı...

Kes şunu! Onu düşünmeyi kes. Onun seni düşündüğü yok.

Hem burada ne işi vardı? Bana bu pozisyondan bahseden rehber öğretmenimiz Bay Taylor’dı fakat yalnızca tek bir açık pozisyon olduğunu, onun da medya ve iletişim bölümü okumak isteyen tek bir öğrenci için olduğunu söylemişti. Kareem, “tomar

tomar paralarını saymayı” öğrenebilmek için sıkıcı muhasebe bölümünde okumak istediğini söylemişti. Ah, doğru ya! Olay paraydı; gözü 3.500 dolardaydı.

Eh, şansına küssündü, ideal aday bendim. Hatta başvurumla birlikte film reel’imi bile göndermişim (her şeyi telefonumla çekip düzenlemişim). Bu iş benimdi! Ayrıca... bu işe ihtiyacım da vardı. Hollywood Şöhretler Kaldırımı’na yaklaşmamı sağlayacak bir adım daha olacaktı. Annem ve babamın planımı hâlâ yüzde yüz destekledikleri söylenemezdi. Bir tek Kareem destekliyordu. Ama artık... muhtemelen umurunda bile değildi. O yüzden bu fırsatı elimden almasına izin vermeyecektim. Hızlı koşarsa Brooklyn’e giden A hattı trenine yetişebilirdi pekâlâ.

Ona göz ucuyla bakıp durmayayım diye odaklanmak için bir şeyler bulmaya yeltenerek hışımın cep telefonumu çıkardım. Pek değiştiği söylenemezdi. Hâlâ sırık gibiydi; bacakları ve kolları sıska ve o güzel gözleri ve dolgun dudakları yerindeydi. Birazcık daha esmerleşmişti. Sahile gitmiş olabilirdi... O kızla. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Birlikte yürüyüp Far Rockaway’e gittiklerini gözümde canlandırabiliyordum; kız daracık bir bikini giymiş, o ise üstsüz...

“Hey, şarj aletin yanında mı?”

Benimle konuştuğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Ne?” dedim öksürerek.

“Şarj aleti,” dedi tane tane, sanki İngilizce bilmiyormuşum gibi. “Telefonumu şarj etmeyi unutmuşum ve şarjım yüzde beş filan.”

Kulaklarıma inanamayarak gözlerimi kırıştırdım. “Bana... bana diyeceğin tek şey bu mu?”

Kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

Her zamanki gibi dünyadan bihaberdi.

“Aylardır toplasan benimle ancak iki kelime etmişsindir ve ağzından çıkan ilk kelimeler benden bir şey istemek için.”

İlk başta yalnızca afallamış görünüyordu. Fakat ardından gözlerini kıstı ve sandalyesinde arkasına yaslanıp dişlerini gıcırdattı.

“Unut gitsin,” diye çıkıştı kollarını kavuşturarak. “Ne diye sordum bilmem. Sen bir tek kendini düşünürsün.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Hiç,” diye homurdandı.

Başımı kaldırıp resepsiyoniste baktım, masasına dönmüş, bizi dinlemiyor gibi yaparak bakışlarını kaçırıyordu. Telefonunu DJ hoparlörü olarak kullanmıyor olsaydı sürekli şarjı bitmezdi. Yanımda şarj aletim olsaydı bile ona vermezdim. Dünya üzerinde kalan son çocuk olsaydı bile. Sonsuza dek böyle küçük hesaplar peşinde koşacaktım işte.

Sandalyesine daha da yaslanarak tekrar dişlerini gıcırdattı. “Tanrım, sanki yirmi dolar istemişim gibi davranıyorsun. Cimri.”

“Bitti mi? Yoksa kokuşuk nefesinle atıp tutmaya devam mı edeceksin?”

Kareem gözlerini kıstı, öldürmeye hazırlanıyordu sanki.

“Merhaba!”

Resepsiyonun etrafından dolanarak bize doğru ilerleyen kadının tekdüze sesini işitir işitmez ikimiz birden ayağa fırladık.

“Selam! Ben Maureen. Sen Tammi Wright olmalısın. Ve sen de Kareem Murphy?”

“Evet,” dedik aynı anda ve ikimizin birden aynı anda çıkardığı sese bayıldığımdan dolayı kendimden nefret ettim.

Aklımdan çıkar, kızım! “Biz” diye bir şey yok. Biz gitti, öldü. Sonsuza dek.

Maureen her ikimizle de tokalaşıp ardından iç geçirdi. “Şey, bunu söylemeyi hiç istemezdim fakat keşke daha iyi şartlarda tanışıyor olsaydık.”

“Nasıl yani?” diye sorduk ikimiz birden ve sızlanmamı bastırdım.

“Bu, epey utanç verici bir durum. Yazı işleriyle ilgili ufak bir karışıklık olmuş. Görünüşe göre ikinize birden staj kabul mektubu gönderilmiş. Ancak ne yazık ki yalnızca tek bir kişinin stajını karşılayacak bütçemiz var.”

Midem kasılıyor, çenem geriliyordu.

Kareem kollarını kavuşturdu, kaşları derin bir “V” şekline aldı. “Yani bu ne anlama geliyor?”

Maureen gözle görülür şekilde yutkundu. “Yalnızca biriniz işe girdi.”

Kareem’le birbirimize baktık, derken *klik*, oda birdenbire karanlığa gömüldü.

Pat diye.

Tam da özlediğim o güzelim kahverengi gözlerine dalıp gitmişken... her şey ansızın yok olup gitti. EKRANIN KARAR-MASI, YAVAŞ YAVAŞ BAŞKA BİR SAHNEYE GEÇMEK ya da BAŞKA BİR SAHNEYE GERİ DÖNMEK gibi yumuşak bir geçiş değildi. Film pat diye sona erdi.

Gölgelerin içinden sesler yükselirken şaşkınlıkla sendeledim.

“N’oluyo be!”

“Neler oluyor?”

“Herkes sakın olsun!”

Yükselen panikle birlikte ayak ve gıcırdayan sandalye sesleri duyuluyordu. Belki de birisi kazara bir ışık düğmesine basmıştı fakat öyle olsa şimdiye dek çoktan düğmeye yeniden basardı. Ters giden bir şeyler vardı. Kareem neredeydi?

“Hey! N’oluyor?” diye haykırdım, ellerimi önümde sağa sola sallıyordum, gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyordu. Derken bir şey sertçe bana tosladı ve cıyaktım.

“Tammi?” Keşmekeşe karışan sesi uzaktan geliyormuş gibiydi.

“Kareem,” diye geri haykırmak istedim fakat ismi boğazımda takılı kaldı sanki.

Cep telefonlarının flaşları yandı, yer yer yanan spot ışıklarına benziyordu. Ardından bir başka *klik* sesi daha duyuldu. Işıklar yandı fakat önceden olduğu gibi parlak değildi. Yaklaşık her üç metrede bir acil durum ışıkları yanıyordu, ofisin büyük kısmı hâlâ karanlığa gömülüydü. Bekleme salonunun karşı tarafında Kareem hızla arkasına döndüğü anda göz göze geldik ve tam olarak emin olamasam da hemen hemen rahatlamış görüldüğüne yemin

edebilirdim. Ofis kapıları açıldı; tuğla cepmeli bir binaya nazır birkaç dar pencereden içeriye soluk gün ışığı süzülüyordu.

Beş dakika boyunca yürümeye çalışarak debelenmesinin ardından Maureen, "Millet, binayı boşaltıyoruz!" diye bağırdı.

"Emin misiniz?" diye sordu resepsiyonist.

"Malum, eski bina. Jeneratör daha ne kadar dayanır meçhul. Herkes dışarı! Telefonlarınızın el fenerlerini kullanın ve merdivenlerden inin."

Kalabalığın peşi sıra kapıdan çıkıp parlak kırmızı bir çıkış işaretine doğru koridor boyunca ilerlerken Kareem'le çitımız çıkmıyordu.

Merdiven boşluğunda daha da fazla insan vardı, bütün bina aynı istikâmette ilerliyordu. Kalbim küt küt çarpmaya başladı.

Belki de bir çeşit yangın tatbikatıdır ya da birileri öğle yemeklerini yakmıştır.

Dışarıda sokaklar tüm binalardan akın akın çıkan insanlarla tıklım tıklım doluydu. Herkes kaldırımlara yayılmış toplu bir şaşkınlıkla telefon ekranlarına bakıyordu. Sıcak, rutubet, panik dolu sesler ve göz kamaştırıcı güneşin karmaşasında soluğum kesiliyordu. Bir şeyler oluyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum metro istasyonunun köşesinde dikilen bir adama. "Yoksa... saldırı altında falan mıyız?"

Bu soruyu sormak bile kusma isteği uyandırıyor.

"Bir tür elektrik kesintisiymiş," dedi adam telefonunun ekranını kaydırıp okurken. "Bütün şehri etkilemiş."

"Ne? Bütün şehri mi?" diye sordu Kareem. Hâlâ arkamda olduğunu fark etmemiştim bile.

Telefonumu çıkarıp annemi aradım. İkinci çalışta açtı.

"İyi misin?" diye sordu ve arka fonda abimle kız kardeşimin tartıştığını işitebiliyordum.

"Evet. İyiyim. Bu tarafta elektrikler kesildi."

"Evet, burada da. Neredesin?"

"Apollo'nun önündeyim... Kareem'le."

Annem hayret dolu bir ses çıkardı. "Yani... yanında mı?"

“Evet. İı, sonra anlatırım.”

“Vay canına. Peki. Bir an önce eve gel.”

“Olur. Görüşürüz.”

“Dikkatli gel, Tammi.”

Babama mesaj atıp iyi olduğumu haber verdim. Muhtemelen tur otobüsü şu an bir yerlerde trafiğe takılı kalmıştı. Ve küçük erkek kardeşim Tremaine’in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen bir yerlerde fotoğraf çekiyordu. En azından başının çaresine bakabileceğinden emindim. Gitgide daha fazla insan sokaklara akın ediyordu. Ailem güvendedi, peki ben güvende miydim? Herkes ne olup bittiğinden ya da elektriklerin neden kesildiğinden bihaber gibiydi. Şehir saldırı altında olabiliyordu ve belki de kimsenin ruhu bile duymamıştı!

“Hey,” dedi Kareem. Yanı başımda dikiliyor olduğunu az daha unuttuyordum. “İı, telefonunu bir alabilir miyim?”

“Neden?” diye çıktım.

“Benimkinin şarjı bitti bitecek ve annemi aramam gerekiyor.”

Telefonu eline tutuşturdu. “Al.”

Başını iki yana salladı ve bir numarayı aradı. Numarayı tuşlamasına hiç de gerek yoktu. Annesi hâlâ rehberimde kayıtlıydı.

“Yok, anne. Benim,” dedi. “Evet. Evet, uzun hikâye. Neyse, orada elektrik var mı? Öyle mi? Kahretsin, burada da. Tamam, yoldayım. Evet, biliyorum, bakacağım. Tamam mı? Görüşürüz.”

Telefonu kapatıp bana uzattı. “Bedava dakikalarına kıydığın için sağ ol.”

Tam soktuğu lafı ağzına tıkmak isterken kalabalıkta Maureen’i gördüm.

“Aa, hey! Bayan Maureen!” Maureen kaldırımda dikilirken biz de kalabalığı yara yara ona doğru ilerliyorduk.

“Çocuklar, üzgünüm, şu an iyi bir zaman değil; sayım yapıyorum,” dedi bize bakmadan. “İkiniz eve gitseniz iyi olur. Kesintinin ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Pazartesi geri gelin, olur mu?”

“Ama,” diye söze girdim, “işe kimin alındığını söylemediniz. Hangimiz geri gelsin?”